

отрязал езика на дракона, и затова всички носели в своите торбички какви ли не езици: на вълци, на тигри, на мечки и на всякакви домашни животни. С една дума, принцовете режели езиците на всяко животно, което се изпречвало пред очите им. Но никой от тях нямал късмет да срещне огнен дракон, за да измами по-убедително краля. Както и да е. Тълпели се господата пред двореца. Всички носели диамантен пръстен, всички били с отрязани десни кутрета. Но щом отваряли торбичките си пред краля, той се разгневявал и ги изхвърлял навън, защото разбирал, че го мамат.

Нашето момче също се мярнало един-два пъти край двореца, както си било: мръсничко, с парцаливи и окъсани дрешки, с рошава коса. Принцесата се вторачвала в него, съзерцавала го мълчаливо, докато баща ѝ не започвал да подскача от гняв и да изблъсква момчето навън.

– Татенце – мило казвала принцесата, – мисля, че знам нещо за това момче.

Но кралят не я чувал.

И отново се мъкнели разни принцове и всеки ровел в своята торбичка. След няколко дни момчето се появило, този път с малко по-чисти и спретнати дрехи. Старият крал въздъхнал:

– Добре, добре! Виждам, че си хвърлила око на това момче. Да проверим дали той не е истинският юнак!

Принцовете се нахвърлили върху нашето момче:

– Пфу, пфу, дриплю, изхвърлете го! Убийте го! Какво чакате още?

Кралят заповядал:

– Покажи какво си донесъл, момко!